

Toni Roca

Bogey; Leslie Howard, ara que el temps ha trepitjat camins ho veig des de la perspectiva d'aquesta neu que avui cau per tot l'estat de Nova York, fou un arbre petrificat que el vent s'endugué. Però la presència nova de la seva figura em portà mentre vivia a Washington amb la mare a una situació molt íntima de pardals que volaven folls enmig dels secrets del cervell.

Recordar aquells dies, aquelles hores viscudes, em sembla tan inútil, tan estèril i angunios que he hagut de resoldre els problemes engegant el televisor que en aquesta hora del capvespre passa pel·lícules antigues, de colors ocres malgrat fossin filmades en un blanc i negre incipient, Pola Negri / Rodolfo Valentino... No comprenc, Bogey, perquè hi ha per part dels programadors del canal WDK una persistència, una insistència a programar cines de Chaplin atès que el pobre Buster Keaton defenestrat per la irrupció del cinema sonor (*The Jazz Singer*, fou fatal per a molts) espera inútilment la revisió dels seus darrers treballs. No, tampoc la televisió porta avui a prou al·licients per mantenir la mirada fixa a les imatges. Malgrat les previsions dels meteoròlegs d'Ocean Park, ja tot és inútil...

He buidat de l'aparador l'ampolla de menta mesclada amb una olorosa "gin" que sembla colònia viva i de pàlpit portada d'antigues possessions angleses. Aquesta ginebra produeix un moviment nerviós al centre principal on els membres, els òrgans del sexe es mouen cap una línia directa de la sang, de la sang ombrívola, sepulcral. És aquesta, ja ho veus, Bogey, una situació meva talment irregular, producte de la distància, dels petits intents d'oblit, de les impetuoses

onades sensibles que em porten al record de la memòria oberta del teu cos desequilibrat pel Johnny Walker, especial 12 anys, per les cigarretes que mai et treus dels llavis encara que la teva irrupció violenta a *Casablanca* aquella nit al Capitol Center de Washington no va poder alterar els meus íntims sentiments. D'altra banda, et veig perdut entre la boira, enlluernat per la llum dels ulls de l'Ingrid Bergman, uns ulls que posseïen la veritat i la fatalitat d'aquella mar del Pacífic. Però tota aquesta mena d'història, no deixen de ser històries, petites cròniques de la vida quoti-

diana i per quotidiana, privada de llibertat. Aquesta manca de llibertat personal, intransferible que em té presonera dins els límits i mars d'Ocean Park, a l'apartament carregat, això sí, de luxe funcional, de llums que volen esclatar d'emoció, d'escales d'esglaons sinistres que puguen i baixen de forma turmentosa, indiscriminada i anàrquica. És un apartament amb telèfon interior incorporat que només has de prémer el botó vermell i se sent la veu líquida del cam-

brer, o d'un porter/vigilant, jove i alegre, molt preparat per al servei domèstic i domiciliari. Em sembla que l'anomenaré Bobby. Ha nascut a Nebraska i s'esgronsa amb calculada sensualitat. Sí, penso que torno a sentir fam que em mossega la boca de l'estómac. Ocean Park, estimat meu, ha deixat de ser una festa frenètica i només l'ombra, tal vegada el cos reial i tangible del cambrer Bobby, que em durà "hot-dogs, cervesa i aigua del torrent de Niàgara, em produirà uns moments de disbauxa que pugui tranquil·litzar la febre que circula per entre les meves cuixes. L'amor torna

a simbolitzar una mena de cambra polièdrica amb triangles trigonomètrics de reflexions diürnes que embolica paperines, remors de llençols tacats de semen i cançons tendres d'horabaixa a cura del Sinatra que avui mateix, al cine del barri estrena *Un dia a Nova York*. M'emborratxaré de menta, de "gin", de cervesa, d'aigua mineral, de balades tristes de Bing Crosby i després, Laurie, dona solitària del món solitari, dama de l'aigua i de la pluja, entre les ombres se n'anirà al cinema. La masturbació serà plena.

T'estimo, Bogey

PD: Sóc nascuda sota l'estigma, la devoció, l'apostolat de l'escorpió, el signe obert de la mala llet, de la mala sang, de

la ràbia impotent, de la desesperació inútil, de la provocació més encoberta, de les aigües més sinistres. Però t'estimo, Bogey, t'estimo i els escorpins de Tijuana, Mèxic, districte federal o del poblet de Sonora seran testimonis ben vius de la nostra capacitat per estimar (també per destruir austeres caravanes de sentiments).

A Jerusalem, farem gemegar els nostres respectius sexes. Amèn Bogey, amèn.

Laurie ■